

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בן סורר ומורה, מאימתי נעשה בן סורר ומורה - משיביא שתי שערות, ועד שיקיף זקן, התחתון ולא העליון, אלא שדברו חכמים בלשון נקיה. שנאמר (דברים כ"א) כי יהיה לאיש בן, בן - ולא בת, בן - ולא איש.													מ
קטן פטור, שלא בא לכלל מצות.													ס:
קטן מנלן דפטור?													ג
מנלן? - כדקתני טעמא: שלא בא לכלל מצות													ס:
ותו: היכא אשכחן דענש הכתוב, דהכא ליבעי קרא למיפטריה?													ס:
אנן הכי קאמרינן: אטו בן סורר ומורה על חטאו נהרג? על שם סופו נהרג, וכיון דעל שם סופו נהרג - אפילו קטן נמי. ועוד: בן ולא איש - קטן משמע.													ס:
דאמר קרא וכי יהיה לאיש בן - בן הסמוך לגבורתו של איש.	רב יהודה אמר רב:												ס:
ועד שיקיף זקן התחתון כו'.													<
עד שיקיף עטרה.	תני רבי חייא:												ס:
הקפת גיד, ולא הקפת ביצים.	כי אתא רב דימי אמר:												ס:
קטן שהוליד - אין בנו נעשה בן סורר ומורה, שנאמר כי יהיה לאיש בן, לאיש בן, ולא לבן בן.	רב חסדא:												ס:
האי מיבעי ליה לכדרב יהודה אמר רב													ס:
אם כן לימא קרא כי יהיה בן לאיש, מאי כי יהיה לאיש בן - שמע מינה לכדרב חסדא.													ס:
ואימא כוליה להכי הוא דאתא													ס:
אם כן נימא קרא בן איש מאי לאיש בן - שמע מינה תרתי.													ס:
ופליגא דרבה													ס:
קטן אינו מוליד, שנאמר (במדבר ה') ואם אין לאיש גאל, וכי יש לך אדם בישראל שאין לו גואל? אלא בגזל הגר הכתוב מדבר, ואמר רחמנא: איש, איש אתה צריך לחזור עליו אם יש לו גואליו ואם לאו. קטן - אי אתה צריך לחזור עליו, בידוע שאין לו גואליו.	דאמר רבה:												ס:
איש - אין לי אלא איש, בן תשע שנים ויום אחד שראוי לביאה מניין? - תלמוד לומר: ואיש.	איתיביה אביי:												ס:
יש לו, ואינו מוליד כתבואה שלא הביאה שלישי דמי.	אמר ליה: [רבה]												ס:
(שמות כ"א) וכי יז איש - איש מזיד ומזריע, ואין קטן מזיד ומזריע.	דבי חזקיה תנא:												ס:
מאי משמע דהאי מזיד לישנא דבשולי הוא - דכתיב (בראשית כ"ה) ויזד יעקב נזיד.	רב מרדכי לרב אשי:												ס:
בן ולא אב	והא תנא דבי רבי ישמעאל:												ס:
היכי דמי?													ס:
אילמא דאיבער בתר דאייתי שתי שערות ואוליד מקמי דלקיף זקן													ס:
מי איכא שהות כולי האי?													ס:
כל ימיו של בן סורר ומורה אינו אלא שלשה חדשים בלבד	והא אמר רבי כרספדאי:												ס:
אלא לאו - דאיבער מקמי דלייתי שתי שערות ואוליד מקמיה דלקיף זקן													ס:
ושמע מינה: קטן מוליד													ס:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא, לעולם דאיבער בתר דאייתי שתי שערות, ואוליד בתר דאקיף זקן. ודקא קשיא דרבי כרוספדאי												◊ !	סט.
אמרי במערבא בן ולא הראוי לקרותו אב.	כי אתא רב דימי אמר:											◊ ! ■	סט.
כל ימיו של בן סורר ומורה אינן אלא שלשה חדשים בלבד.	גופא, אמר רבי כרוספדאי אמר רבי שבת:											◊ ■	סט.
משיביא שתי שערות ועד שיקיף זקן	והאנן תנן:											⚡ ■	סט.
הקיף זקן - אף על גב דלא מלו שלשה חדשים, מלו שלשה חדשים - אף על גב דלא הקיף.												◊ !	סט.
שמע מינה מדברי כרוספדאי אמר רבי שבת: יולדת לשבעה - אין עוברא ניכר לשליש ימיה. דאי סלקא דעתך עוברא ניכר לשליש ימיה - למה לי שלשה? בתרי ותילתא סגיא בריה דרב יהושע:	ייתב רבי יעקב מנהר פקוד קמיה דרבינא ויתב וקאמר משמיה דרב הונא בריה דרב יהושע:											◊ ■	סט.
לעולם אימא לך עוברא ניכר לשליש ימיה - זיל בתר רובא.	אמר ליה: [רבינא]											◊ ⚡	סט.
אמרוה קמיה דרב הונא בריה דרב יהושע												○	סט.
ובדיני נפשות מי אזלינן בתר רובא? התורה אמרה (במדבר ל"ה) ושפטו העדה, והצילו העדה, ואת אמרת זיל בתר רובא?	אמר ליה: [רב הונא בריה דרב יהושע]											◊ ⚡	סט.
אהדרוה קמיה דרבינא.												○	סט.
ובדיני נפשות לא אזלינן בתר רובא?	אמר ליה: [רבינא]											◊ ⚡	סט.
אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה - עדותן קיימת, שזה יודע בעיבורו של חדש וזה אינו יודע.	והתנן:											◊ ⚡ ■	סט.
ואי סלקא דעתך לא אמרינן זיל בתר רובא - נימא הני דוקא קא מסהדי, ואכחושי הוא דקא מכחשי אהדדי. אלא לאו - משום דאמרינן זיל בתר רובא, ורובא דאינשי עבדי דטעו בעיבורא דירחא.												◊ ⚡	סט.
בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת כביאה, ואם בא עליה יבם - קנאה, וחייבין עליה משום אשת איש, ומטמאה את בועלה לטמא משכב התחתון כעליון. נישאת לכהן - אוכלת בתרומה, בא עליה אחד מן הפסולין - פסלה מן הכהונה, ואם בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה - מומתין עליה, והיא פטורה.	רבי רימיה מדפתי: אף אנן נמי תנינא:											◊ ⚡ ■	סט.
ואמאי? אימא איילונית היא, ואדעתא דהכי לא קדיש												◊ ⚡	סט:
אלא לאו - דאמרינן: זיל בתר רובא, ורוב נשים לאו איילונית נינהו.												◊ ⚡	סט:
לא, מאי חייב עליה, דקתני - קרבן.												!	סט:
והא מומתין על ידה קתני												◊ ⚡	סט:
בבא עליה אביה.												!	סט:
והא אם בא עליה אחד מכל העריות קתני												◊ ⚡	סט:
אלא: הכא במאי עסקינן דקבלה עילויה.												!	סט:
המסוללת בבנה קטן והערה בה, בית שמאי אומרים: פסלה מן הכהונה	תנו רבנן: [בית שמאי]											◊ ■	סט:
מכשירין.	בית הלל:											◊ ■	סט:
הכל מודים בבן תשע שנים ויום אחד שביאתו ביאה, פחות מבן שמנה - שאין ביאתו ביאה, לא נחלקו אלא בבן שמנה.	רבי חייא בריה דרבה בר נחמני אמר רב חסדא, ואמרי לה אמר רב חסדא אמר זעירי:											◊ ■	סט:
גמרינן מדורות הראשונים	דבית שמאי סברי:											◊ ■ ■	סט:
לא גמרינן מדורות הראשונים.	בית הלל סברי:											◊ ■ ■	סט:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מאן דאמר	מאן דאמר										
סנהדרין-בן סורר ומורה											
מימרא											
ודורות הראשונים מנלן דאוליד?										⚡	סט:
אילמא מדכתיב (שמואל ב' י"א) הלוא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי, וכתיב (שמואל ב' כ"ג) אליעם בן אחיתפל הגלני, וכתיב (שמואל ב' י"ב) וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור ה'										⚡	סט:
וכתיב (שמואל ב' י"ג) ויהי לשנתים ימים והיו גזזים לאבשלום, וכתיב (שמואל ב' י"ג) ואבשלום ברח וילך גשורה ויהי שם שלש שנים, וכתיב (שמואל ב' י"ד) וישב אבשלום בירושלים שנתים ימים לפני המלך לא ראה										!	סט:
וכתיב (שמואל ב' ט"ו) ויהי מקץ ארבעים שנה ויאמר אבשלום אל המלך אלכה נא ואשלם את נדרי אשר נדרתי לה' בחברון, וכתיב (שמואל ב' י"ז) ואחיתפל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבש את החמור ויקם וילך אל ביתו אל עירו ויצו אל ביתו ויחנק, וכתיב (תהלים נ"ה) אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם כל שנותיו של דואג אינן אלא שלשים וארבע, ושל אחיתפל אינן אלא שלשים ושלש.	ותניא:									!	סט:
כמה היא להו' תלתין ותלת, דל שבע דהוה שלמה - פש להו עשרים ושית, דל תרתי שני לתלתא עבורי - אשתכח דכל חד וחד בתמני אוליד.										!	סט:
ממאי? דלמא תרווייהו בתשע אוליד, ובת שבע אולידא בשית, משום דאיתתא בריא. תדע, דהא הוי לה ולד מעיקרא										⚡	סט:
אלא מהכא: (בראשית י"א) אלה תולדת תרח תרח הוליד את אברם את נחור ואת הרן, ואברהם גדול מנחור שנה, ונחור גדול מהרן שנה, נמצא אברהם גדול שתי שנים מהרן.										!	סט:
וכתיב (בראשית י"א) ויקח אברם ונחור להם נשים וגו'										!	סט:
יסכה זו שרה, ולמה נקרא שמה יסכה - שסוכה ברוח הקדש. והיינו דכתיב (בראשית כ"א) כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה. דבר אחר: יסכה - שהכל סכים ביופיה.	ואמר רבי יצחק:									!	סט:
וכתיב (בראשית י"ז) ויפל על פניו ויצחק ויאמר בלבו וגו'										!	סט:
כמה קשיש אברהם משרה - עשר שנין, וקשיש מאבוב - תרתין שנין, אשתכח כי אולדה הרן לשרה - בתמני אולידה.										!	סט:
ממאי? דלמא אברהם זוטא דאחווה הוה, ודרך חכמתן קא חשיב להו.										⚡	סט:
תדע, דקא חשיב להו קרא דרך חכמתן, דכתיב (בראשית ו') ויהי נח בן חמש מאות שנה ויולד נח את שם את חם ואת יפת, שם גדול מהם שנה, וחם גדול מיפת שנה נמצא שם גדול מיפת שתי שנים, וכתיב (בראשית ז') ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ, וכתיב (בראשית י"א) אלה תולדת שם שם בן מאת שנה ויולד את ארפכשד שנתים אחר המבול										■ ■	סט:
בן מאה שנה בר מאה ותרתין שנין הוה										⚡ ■	סט:
אלא, דרך חכמתן קא חשיב להו										!	סט:
הכא נמי - דרך חכמתן קא חשיב להו.										■	סט:
אמרייהו לשמעתיא קמיה דרב זביד מנהרדעא.	רב כהנא:									○	סט:
אתון מהכא מתנייתו, ואנן מהכא מתניין לה: (בראשית י') ולשם ילד גם הוא אבי כל בני עבר אחי יפת הגדול, יפת הגדול שבאחיו הוה	אמר ליי-רב זביד מנהרדעא]									■	סט:
אלא מנלן - מהכא, (שמות ל"ח) ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, וכתיב (דברי הימים א' ב') ותמת עזובה (אשת כלב) ויקח לו כלב את אפרת ותלד לו את חור.										!	סט:
וכי עבד בצלאל משכן בר כמה הוי - בר תליסר, דכתיב (שמות ל"ו) איש איש ממלאכתו אשר המה עשים שנה ראשונה עשה משה משכן, שניה הקים משכן ושלה מרגלים.	ותניא:									!	סט:
וכתיב (יהושע י"ד) בן ארבעים שנה אנכי בשלה משה עבד ה' וגו' ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה										!	סט:
כמה היא להו' ארבעין, דל ארביסר דהוה בצלאל - פשא להו עשרים ושית, דל תרתי שני דתלתא עיבורי - אשתכח דכל חד וחד בתמני אוליד.										!	סט:
בן ולא בת.										■	סט:
בדין הוא שתהא בת ראויה להיות כבן סורר ומורה, שהכל מצויין אצלה בעבירה, אלא גזירת הכתוב היא: בן ולא בת.	ותניא, אמר רבי שמעון:									■	סט:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאימתי חייב - משיאכל תרטימר בשר וישתה חצי לוג יין האיטלקי.	[רבנן]										◆	■
מנה בשר ולוג יין.	רבי יוסי:										◆	■
אכל בחבורת מצוה, אכל בעיבור החדש, אכל מעשר שני בירושלים, אכל נבילות וטריופות שקצים ורמשים, אכל דבר שהוא מצוה ודבר שהוא עבירה, אכל כל מאכל ולא אכל בשר, שתה כל משקה ולא שתה יין - אינו נעשה בן סורר ומורה, עד שיאכל בשר וישתה יין, שנאמר (דברים כ"א) זולל וסבא, ואף על פי שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (משלי כ"ג) אל תהי בסבאי יין בזללי בשר למו.												■
תרטימר זה איני יודע מהו, אלא מתוך שכפל רבי יוסי ביין - נמצא כופל אף בבשר, ונמצא תרטימר חצי מנה.	רבי זירא:											◆
אינו חייב עד שיקח בשר בזול ויאכל, יין בזול וישתה, דכתיב (דברים כ"א) זולל וסבא.	רב חנן בר מולדה אמר רב הונא:											◆
אינו חייב עד שיאכל בשר חי וישתה יין חי.	ואמר רב חנן בר מולדה אמר רב הונא:											◆
איני?											⚡	
אכל בשר חי ושתה יין חי - אינו נעשה בן סורר ומורה.	והא רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו:											⚡
יין חי - מזיג ולא מזיג, בשר חי - בשיל ולא בשיל, כבשר כיבא דאכלי גנבי.	רבינא:											!
אכל בשר מליח ושתה יין מגיתו - אין נעשה בן סורר ומורה.	רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו:											◆
ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין ולא יאכל בשר ולא ישתה יין.	תנן תתם:											◆
אבל אוכל הוא בשר מליח ושותה יין מגתו.	ותנא:											◆
בשר מליח עד כמה?												^
כל זמן שהוא כשלמים.	רבי חנינא בר כהנא:											!
ויין מגיתו עד כמה?												^
כל זמן שהוא תוסס.												!
יין תוסס - אין בו משום גילוי, וכמה תסיסו - שלשה ימים.	והתניא:											■
הכא מאי?												^
התם משום שמחה הוא, כל זמן שהוא כשלמים - נמי אית ביה שמחה, הכא משום אימשוכי הוא, ובכל שהוא לא מימשוך. ויין עד ארבעים יום.												!
לא נברא יין בעולם אלא לנחם אבלים ולשלם שכר לרשעים, שנאמר (משלי ל"א) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש.	רב חנן:											■
מאי דכתיב (משלי כ"ג) אל תרא יין כי יתאדם - אל תרא יין שמאדים פניהם של רשעים בעולם הזה, ומלבין פניהם לעולם הבא.	רבי יצחק:											■
אל תרא יין כי יתאדם - אל תרא יין שאחריתו דם.	רבא:											■
כתיב תירש וקרינן תירוש, זכה - נעשה ראש, לא זכה - נעשה רש.	רב כהנא רמי:											■
כתיב (תהלים ק"ד) ישמח וקרינן ישמח, זכה - משמחו, לא זכה - משממהו.	רבא רמי:											■
חמרא וריחני פקחין.	והיינו דאמר רבא:											■
מאי דכתיב (משלי כ"ג) למי אוי למי אבוי למי מדנים למי שיה למי פצעים חנם למי חכללות עינים (וגו') למאחרים על היין לבאים לחקר ממסך.	רב עמרם בריה דרבי שמעון בר אבא אמר רבי חנינא:											■
אמרי במערבא האי קרא מאן דדריש ליה מרישיה לסיפיה - מדריש, ומסיפיה לרישיה - מדריש.	כי אתא רב דימי אמר:											■

<p>disputants-חולקים</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
--	--

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שלש עשרה ווי"ן נאמר ביין (בראשית ט') ויהל נח איש האדמה ויטע כרם וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלו וירא חם אבי כנען את ערות אביו ויגד לשני אחיו בחוץ ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם וילכו אחרנית ויכסו את ערות אביהם ופניהם וגו' וייקץ נח מיינו וידע את אשר עשה לו בנו הקטן.	דריש עובר גלילאה:											◊	ע.
סרסו	חד: [רב/שמואל]											◊	ע.
רבעו.	וחד: [רב/שמואל]											◊	ע.
מאן דאמר סרסו - מתוך שקלקלו ברביעי קללו ברביעי.													ע.
ומאן דאמר רבעו - גמר וירא וירא, כתיב הכא וירא חם אבי כנען את ערות אביו וכתיב התם (בראשית ל"ד) וירא אותה שכם בן חמור וגו'.													ע.
בשלמא למאן דאמר סרסו - משום הכי קללו ברביעי. אלא למאן דאמר רבעו מאי שנא רביעי? נלטייה בהדיא												◊	ע.
הא והא הואי.												◊	ע.
ויהל נח איש האדמה ויטע כרם אמר רב חסדא אמר רב עוקבא, ואמרי לה מר עוקבא אמר רבי זכאי: אמר לו הקדוש ברוך הוא לנח: נח, לא היה לך ללמוד מאדם הראשון, שלא גרם לו אלא יין.	[רב חסדא אמר רב עוקבא, ואמרי לה מר עוקבא אמר רבי זכאי]											◊	ע.
כמאן דאמר אותו אילן שאכל ממנו אדם הראשון גפן היה.													ע.
אותו אילן שאכל אדם הראשון ממנו גפן היה, שאין לך דבר שמביא יללה לאדם אלא יין.	דתניא, רבי מאיר:											◊	ע.
חטה היה, שאין התינוק יודע לקרוא אבא ואימא עד שיטעום טעם דגן.	רבי יהודה:											◊	ע:
תאנה היה, שבדבר שקלקלו בו נתקנו, שנאמר (בראשית ג') ויתפרו עלה תאנה.	רבי נחמיה:											◊	ע:
(משלי ל"א) דברי למואל מלך משא אשר יסרתו אמו, אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: מלמד שכפאתו אמו על העמוד, ואמרה לו: מה ברי ומה בר בטני ומה בר נדרי, מה ברי - הכל יודעים שאביך ירא שמים הוה, עכשיו יאמרו: אמו גרמה לו. ומה בר בטני - כל הנשים של בית אביך כיון שמתעברות שוב אינן רואות פני המלך, ואני דחקתי ונכנסתי, כדי שיהא לי בן מזורז ומלובן. ומה בר נדרי כל נשים של בית אביך היו נודרות: יהא לי בן הגון למלכות, ואני נדרתי ואמרת: יהא לי בן רזיז וממולא בתורה, והגון לנביאות.	[רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי]											◊	ע:
אל למלכים למואל אל למלכים שתו יין - אל למלכים אמרה לו: מה לך אצל מלכים ששותים יין ומשתכרים ואומרים למה לנו אל ולרוזנים אי שכר - מי שכל רזי עולם גלויים לו ישתה יין וישתכר?												◊	ע:
מי שכל רוזני עולם משכימין לפתחו ישתה יין וישתכר?	איכא דאמרי:											◊	ע:
מניין שחזר שלמה והודה לאמו - דכתיב (משלי ל') כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי, כי בער אנכי מאיש - מנח, דכתיב (בראשית ט') ויהל נח איש האדמה, ולא בינת אדם לי - זה אדם הראשון.	רבי יצחק:											◊	ע:
אכל בחבורת מצוה.												◊	ע:
אינו חייב עד שיאכל בחבורה שכולה סריקין.	רבי אבהו:											◊	ע:
אכל בחבורת מצוה אינו נעשה בן סורר ומורה.	והאגן תנן:											◊	ע:
טעמא - דמצוה, הא לאו מצוה - אף על גב דלאו כולה סריקין												◊	ע:
הא קא משמע לן: דאף על גב דכולה סריקין, כיון דבמצוה קא עסיק - לא מימשיך.												◊	ע:
אכל בעיבור החודש.												◊	ע:
למימרא דבשר ויין מסקו?												◊	ע:
אין עולין לה אלא בפת דגן וקטנית בלבד	והתניא:											◊	ע:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
הא קא משמע לן: אף על גב דאין עולין לה אלא בפת וקטנית, ואיהו אסיק בשר ויין ואכל, כיון דבמצוה קא עסיק - לא ממשיך.													!	◊
אין עולין בעיבור החודש פחות מעשרה בני אדם, ואין עולין לה אלא בפת דגן וקטנית, ואין עולין לה אלא לאור עיבורו, ואין עולין לה ביום אלא בלילה.	תנו רבנן:													◊
אין עולין לה בלילה אלא ביום	והתניא:												¿	
אחריו ועולו, אחריו ופוקו, כי היכי דלישמעו בכו אינשי.	כדאמר רבי חייה בר אבא לבניה:												!	◊
אכל מעשר שני בירושלים.														◊
כיון דכי אורחיה הוא קא אכיל ליה - לא ממשיך.														◊
אכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים.														◊
אכל בשר עוף - אינו נעשה בן סורר ומורה.	רבא:													◊
אכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים אינו נעשה בן סורר ומורה	והא אנן תנן:												¿	◊
הא טהורין - נעשה בן סורר ומורה													¿	
כי תנן נמי מתניתין - להשלים.													!	◊
אכל דבר שהוא מצוה ודבר עבירה.														◊
דבר מצוה - תנחומי אבלים, דבר עבירה - תענית ציבור.														◊
וטעמא מאי?														^
אמר קרא (דברים כ"א) איננו שמע בקולנו - בקולנו ולא בקולו של מקום.													!	◊
אכל כל מאכל ולא אכל בשר, שתה כל משקה ולא שתה יין וכו'.														◊
אכל כל מאכל ולא אכל בשר - לאיתויי דבילה קעילית, שתה כל משקה ולא שתה יין - לאיתויי דבש וחלב.														◊
אכל דבילה קעילית ושתה דבש וחלב ונכנס למקדש - חייב.	דתניא:													◊
אינו נעשה בן סורר ומורה עד שיאכל בשר ושתה יין.														◊
אכל כל מאכל ולא אכל בשר, שתה כל משקה ולא שתה יין - אינו נעשה בן סורר ומורה עד שיאכל בשר ושתה יין, שנאמר זולל וסבא. ואף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (משלי כ"ג) אל תהי בסבאי יין בזוללי בשר למו, ואומר (משלי כ"ג) כי סבא וזולל יורש וקרעים תלביש נומה.	תנו רבנן:													◊
כל הישן בבית המדרש - תורתו נעשית לו קרעים קרעים, שנאמר וקרעים תלביש נומה.	רבי זירא:													◊
גנב משל אביו ואכל ברשות אביו, משל אחרים ואכל ברשות אחרים, משל אחרים ואכל ברשות אביו - אינו נעשה בן סורר ומורה, עד שיגנוב משל אביו ויאכל ברשות אחרים.	[רבנן]													◊
עד שיגנוב משל אביו ומשל אמו.	רבי יוסי ברבי יהודה:													◊
גנב משל אביו ואכל ברשות אביו, אף על גב דשכיח ליה - בעית. משל אחרים ואכל ברשות אחרים, אף על גב דלא בעית - לא שכיח ליה. וכל שכן משל אחרים ואכל ברשות אביו, דלא שכיח ליה ובעית. עד שיגנוב משל אביו ויאכל ברשות אחרים - דשכיח ליה ולא בעית.														◊
עד שיגנוב משל אביו ומשל אמו.	רבי יוסי ברבי יהודה:													◊
אמו מנא לה? מה שקנתה אשה קנה בעלה													¿	
מסעודה המוכנת לאביו ולאמו.	רבי יוסי ברבי חנינא:												!	◊
אינו חייב עד שיקנה בשר בזול ויאכל, יין בזול וישתה	והאמר רבי חנן בר מולדה אמר רב הונא:												¿	◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מאן דאמר	מירא														
	אלא אימא: מדמי סעודה המוכנת לאביו ולאמו.											!	◇	ע.א.	
	איבעית אימא: דאקני לה אחר, ואמר לה: על מנת שאין לבעליך רשות בהן.											!	◇	ע.א.	
	היה אביו רוצה ואמו אינה רוצה, אביו אינו רוצה ואמו רוצה - אינו נעשה בן סורר ומורה עד שיהו שניהם רוצין.												■	מ	ע.א.
רבי יהודה:	אם לא היתה אמו ראויה לאביו - אינו נעשה בן סורר ומורה.												■	ע.א.	
	מאי אינה ראויה?											^	◇	ע.א.	
	אילימא חייבי כריתות וחייבי מיתות בית דין											!		ע.א.	
	סוף סוף אבוא - אבוא נינהו, ואמיה - אמיה נינהו											;		ע.א.	
	אלא: בשוה לאביו קאמר											!	◇	ע.א.	
תניא נמי הכי, רבי יהודה:	אם לא היתה אמו שוה לאביו בקול ובמראה ובקומה אינו נעשה בן סורר ומורה. מאי טעמא - דאמר קרא: איננו שמע בקולו מדקול בעינן שוין - מראה וקומה נמי בעינן שוין.											■	◇	ע.א.	
	כמאן אזלא הא דתניא:											^		ע.א.	
[תניא]	בן סורר ומורה לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב - דרוש וקבל שחר											■	^	◇	ע.א.
	כמאן? כרבי יהודה											!	◇	ע.א.	
	איבעית אימא: רבי שמעון היא											!		ע.א.	
דתניא, אמר רבי שמעון:	וכי מפני שאכל זה תרטימר בשר ושתה חצי לוג יין האיטלקי אביו ואמו מוציאין אותו לסקלו? אלא לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב - דרוש וקבל שחר.											■	!	◇	ע.א.
רבי יונתן:	אני ראיתיו, וישבתי על קברו.											○	◇	ע.א.	
	כמאן אזלא הא דתניא:												^		ע.א.
[תניא]	עיר הנדחת לא היתה ולא עתידה להיות ולמה נכתבה - דרוש וקבל שחר.											■	^	◇	ע.א.
	כמאן - כרבי אליעזר											!		ע.א.	
דתניא, רבי אליעזר:	כל עיר שיש בה אפילו מזוזה אחת - אינה נעשית עיר הנדחת. מאי טעמא - אמר קרא (דברים י"ג) ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה ושרפת באש, וכיון דאי איכא מזוזה לא אפשר, דכתיב (דברים י"ב) לא תעשון כן לה' אלהיכם.											■	!	◇	ע.א.
רבי יונתן:	אני ראיתי, וישבתי על תילה.											○	◇	ע.א.	
	כמאן אזלא הא דתניא:												^		ע.א.
[תניא]	בית המנוגע לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב - דרוש וקבל שחר.											■	^	◇	ע.א.
	כמאן - כרבי אלעזר ברבי שמעון.											!		ע.א.	
דתנן, רבי אלעזר ברבי שמעון	לעולם אין הבית טמא עד שיראה כשתי גריסין על שתי אבנים, בשתי כתלים, בקרן זית, ארכו כשני גריסין ורחבו כגריס.											■	!	◇	ע.א.
	מאי טעמא דרבי אלעזר ברבי שמעון												^		ע.א.
[רבי אלעזר ברבי שמעון]	כתיב קיר וכתוב קירת, איזהו קיר שהוא כקירות - הוי אומר זה קרן זית.											!	◇	ע.א.	
תניא, אמר רבי אליעזר ברבי צדוק:	מקום היה בתחום עזה והיו קורין אותו חורבתא סגירתא.											■	◇	ע.א.	
רבי שמעון איש כפר עכו:	פעם אחת הלכתי לגליל וראיתי מקום שמצינין אותו, ואמרו: אבנים מנוגעות פיננו לשם.											○	◇	ע.א.	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
היה אחד מהם גידם או חיגר או אלם או סומא או חרש - אינו נעשה בן סורר ומורה, שנאמר (דברים כ"א) ותפשו בו אביו ואמו - ולא גדמין, והוציאו אתו - ולא חגרין, ואמרו - ולא אלמין, בנוו זה - ולא סומין, איננו שמע בקלנו - ולא חרשין.													■	מ	עא.		
מתרין בו בפני שלשה, ומלקין אותו.														■	מ	עא.	
חזר וקלקל - נדון בעשרים ושלשה. ואינו נסקל עד שיהו שם שלשה הראשונים, שנאמר בנוו זה זהו שלקה בפניכם.														■	מ	עא.	
שמעת מינה בעינן קרא כדכתיב													⚡	ג	עא.		
שאני הכא, דכוליה קרא יתירא הוא.													!	◊	מ	עא.	
ומתרין בפני שלשה.														■	<	עא.	
למה לי? בתרי סגיף													⚡			עא.	
הכי קאמר: מתרין בו בפני שנים, ומלקין אותו בפני שלשה.	אביי:													■		עא.	
מלקות בבן סורר ומורה היכא כתיבא?														⚡	◊	עא.	
כדרכי אבהו														!		עא.	
למדנו (דברים כ"ב) ויסרו (דברים כ"א) מוסרו, ויסרו (דברים כ"א) מכן, ובן (דברים כ"ה) מכן - והיה אם בן הכות הרשע.	דאמר רבי אבהו:													■	!	◊	עא.
חזר וקלקל נידון בעשרים ושלשה וכו'.														■	<	עא.	
האי מיבעי ליה זה - ולא סומין														⚡	◊	עא.	
אם כן לכתוב בנוו הוא, מאי בנוו זה - שמע מינה תרתי.														!	◊	עא.	
ברח עד שלא נגמר דינו ואחר כך הקיף זקן התחתון - פטור, ואם משנגמר דינו ברח. ואחר כך הקיף זקן התחתון - חייב.														■	מ	עא.	
בן נח שברך את השם ואחר כך נתגייר - פטור, הואיל ונשתנה דינו - ונשתנית מיתתו.	רבי חנינא:													■	◊	ג	עא.
נימא מסייעא ליה:														⚡		עא.	
ברח עד שלא נגמר דינו, ואחר כך הקיף זקן התחתון - פטור	[תנן]													■	⚡	◊	עא.
מאי טעמא - לאו משום דאמרינן: הואיל ואישתני - אישתני?														⚡		עא.	
לא, שאני הכא דאי עבד השתא - לאו בר קטלא הוא.														!	◊	עא.	
אם משנגמר דינו ברח, ואחר כך הקיף זקן התחתון - חייב.	תא שמע:													■	⚡	◊	עא.
נגמר דינו קאמרת? נגמר דינו - גברא קטילא הוא.														!	◊	עא.	
בן נח שהכה את חבירו ובא על אשת חבירו, ונתגייר - פטור. עשה כן בישראל ונתגייר - חייב.	תא שמע:													■	⚡	◊	עא.
ואמאי? נימא: הואיל ואישתני														⚡		עא.	
אישתני - דינו ומיתתו בעינן, והאי - דינו אישתני, מיתתו לא אישתני.														!	◊	עא.	
בשלמא רוצח, מעיקרא סייף והשתא סייף. אלא אשת איש, מעיקרא סייף והשתא חנק														⚡	◊	עא.	
בנערה המאורסה, דאידי ואידי בסקילה.														!		עא.	
והא עשה כן בישראל דומיא דאשת חבירו קתני														⚡		עא.	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא: קלה בחמורה - מישך שייכא.												◊ !	עא:
הניחא לרבנן דאמרי סייף חמור, אלא לרבי שמעון דאמר חנק חמור, מאי איכא למימר?												◊ ¿	עא:
רבי שמעון סבר לה כתנא דבי מנשה												◊ !	עא:
כל מיתה האמורה לבני נח אינה אלא חנק.	דאמר: [תנא דבי מנשה]											◊ ! ■	עא:
בשלמא אשת איש - מעיקרא חנק והשתא חנק. אלא רוצח, מעיקרא חנק והשתא סייף?												◊ ¿	עא:
קלה בחמורה מישך שייכא.												◊ !	עא:
לימא מסייעא ליה:												◊ ¿	עא:
סרחה ואחר כך בגרה - תידון בחנק.	[תנן]											◊ ¿ ■	עא:
בסקילה מאי טעמא לא - לא משום דהואיל ואישתני אישתני, וכל שכן הכא דאישתני לגמרי?												◊ ¿	עא:
תני תידון בסקילה.	האמר ליה רבי יוחנן לתנא:											◊ ! ■	עא:
בן סורר ומורה נידון על שם סופו, ימות זכאי ואל ימות חייב. שמיתתן של רשעים הנאה להן והנאה לעולם, לצדיקים - רע להן ורע לעולם												■	עא:
יין ושינה לרשעים - הנאה להן והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להן ורע לעולם.												■	עא:
פיזור לרשעים - הנאה להן והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להן ורע לעולם.												■	עא:
כנוס לרשעים - רע להן ורע לעולם, ולצדיקים - הנאה להן והנאה לעולם.												■	עא:
שקט לרשעים - רע להן ורע לעולם, ולצדיקים - הנאה להן והנאה לעולם.												■	עא:
וכי מפני שאכל זה תרטימר בשר ושתה חצי לוג יין האיטלקי אמרה תורה יצא לבית דין ליסקל? אלא, הגיעה תורה לסוף דעתו של בן סורר ומורה, שסוף מגמר נכסי אביו ומבקש למודו ואינו מוצא, ויוצא לפרשת דרכים ומלסטם את הבריות. אמרה תורה: ימות זכאי ואל ימות חייב.	תניא, רבי יוסי הגלילי:											◊ ■	עב. ג
שמיתתן של רשעים הנאה להם והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להם ורע לעולם. שינה ויין, לרשעים - הנאה להם והנאה לעולם, לצדיקים - רע להם ורע לעולם. שקט, לרשעים - רע להם ורע לעולם, ולצדיקים - הנאה להם והנאה לעולם. פיזור, לרשעים - הנאה להם והנאה לעולם, ולצדיקים - רע להם ורע לעולם.												■	עב. ג
הבא במחותרת נידון על שם סופו.												■	עב. ג
היה בא במחותרת ושבר את החבית, אם יש לו דמים - חייב, אם אין לו דמים פטור.												■	עב. ג
מאי טעמא דמחותרת - חזקה אין אדם מעמיד עצמו על ממונו. והאי מימר אמר: אי אזילנא - קאי לאפאי ולא שביק לי, ואי קאי לאפאי - קטלינא ליה. והתורה אמרה: אם בא להורגך - השכם להורגו.	רבא:											◊ ■	עב. ג
הבא במחותרת ונטל כלים ויצא - פטור. מאי טעמא - בדמים קננהו.	רב:											◊ ■	עב. ג
מסתברא מילתיה דרב בששיבר, דליתנהו, אבל נטל - לא. והאלהים אמר רב אפילו נטל. דהא יש לו דמים ונאנסו - חייב, אלמא: ברשותיה קיימי, הכא נמי ברשותיה קיימי.	רבא:											◊ ■	עב. ג
ולא היא, כי אוקמינא רחמנא ברשותיה - לענין אונסין, אבל לענין מקנא - ברשותיה דמרייהו קיימי, מדי דהוה אשוואל.												◊ ■	עב. ג
בא במחותרת ושיבר את החבית, יש לו דמים - חייב, אין לו דמים - פטור.	תנן:											◊ ¿ ■	עב. ג
טעמא דשיבר, דכי אין לו דמים פטור. הא נטל - לא												◊ ¿	עב. ג
הוא הדין דאפילו נטל נמי, והא דקא תני שבר את החבית - קא משמע לן דכי יש לו דמים, אף על גב דשיבר נמי חייב.												◊ !	עב. ג
פשיטא, מזיק הוא												◊ ¿	עב. ג

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא קא משמע לן דאפילו שלא בכוונה.												!	עב.
מאי קא משמע לן - אדם מועד לעולם												?	עב.
אדם מועד לעולם, בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון קשיא.	תנינא:											?	עב.
הגונב כיס בשבת - חייב, שהרי נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת. היה מגרר ויוצא - פטור, שהרי איסור גנבה ואיסור סקילה באין כאחד. והלכתא: דשדנהו בנהרא.	מתיב רב ביבי בר אביי:											?	עב.
רבא איגנבו ליה דיכרי במחירתא, אהדרינהו ניהליה ולא קבלינהו												o	עב.
אמר: הואיל ונפק מפומיה דרב. (שמות כ"ב) אין לו דמים אם זרחה השמש עליו. וכי השמש עליו בלבד זרחה? אלא: אם ברור לך הדבר כשמש שאין לו שלום עמך - הרגהו, ואם לאו - אל תהרגהו.	[רבא]											o	עב.
אם זרחה השמש עליו דמים לו וכי השמש עליו בלבד זרחה, אלא: אם ברור לך כשמש שיש לו שלום עמך - אל תהרגהו, ואם לאו - הרגהו.	תנו רבנן:												עב.
קשיא סתמא אסתמא	תניא אידך:												עב.
לא קשיא, כאן - באב על הבן, כאן - בבן על האב.												!	עב.
כל דאתי עלאי במחירתא - קטילנא ליה, לבר מרב חנינא בר שילא.	רב:												עב:
מאי טעמא?												^	עב:
אילמא משום דצדיק הוא												!	עב:
הא קאתי במחירתא												?	עב:
אלא משום דקים לי בגויה דמרחם עלי כרחם אב על הבן.												!	עב:
(שמות כ"ב) דמים לו, בין בחול בין בשבת, אין לו דמים - בין בחול בין בשבת.	תנו רבנן:												עב:
בשלמא אין לו דמים בין בחול בין בשבת - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: מידי דהוה אהרוגי בית דין, דבשבת לא קטלינן - קא משמע לן דקטלינן. אלא דמים לו בין בחול בין בשבת השתא בחול לא קטלינן ליה - בשבת מבעיא?												?	עב:
לא נצרכא אלא לפקח עליו את הגל.	רב ששת:											!	עב:
(שמות כ"ב) והוכה - בכל אדם, ומת - בכל מיתה שאתה יכול להמיתו.	תנו רבנן:												עב:
בשלמא, והוכה בכל אדם - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: בעל הבית הוא דקים ליה דאין אדם מעמיד עצמו על ממונו, אבל אחר לא - קא משמע לן, דרודף הוא, ואפילו אחר נמי. אלא ומת בכל מיתה שאתה יכול להמיתו, למה לי? מרוצח נפקא												?	עב:
(במדבר ל"ה) מות יומת המכה רצח הוא, אין לי אלא במיתה האמורה בו, ומנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה רשאי להמיתו בכל מיתה שאתה, יכול להמיתו - תלמוד לומר מות יומת, מכל מקום.	דתניא:											?	עב:
שאני התם דאמר קרא מות יומת.												!	עב:
וניגמר מיניה												?	עב:
משום דהוה רוצח וגואל הדם שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.												!	עב:
(שמות כ"ב) מחתרת, אין לי אלא מחתרת, גגו חצירו וקרפיפו מנין? תלמוד לומר (שמות כ"ב) ימצא הגנב - מכל מקום. אם כן מה תלמוד לומר מחתרת - מפני שרוב גנבים מצויין במחירתא.	תנו רבנן:												עב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מחתרת אין לי אלא מחתרת. גגו חצירו וקרפיפו מנין? תלמוד לומר ימצא הגגב - מכל מקום. אם כן מה תלמוד לומר מחתרת - מחתרתו זו היא התראתו.	תניא אידך:											◊	עב:
קטן הרודף ניתן להצילו בנפשו.	רב הונא:											◊	עב:
רודף אינו צריך התראה, לא שנא גדול ולא שנא קטן.	קסבר: [רב הונא]												עב:
יצא ראשו - אין נוגעין בו, לפי שאין דוחין נפש מפני נפש.	איתיביה רב חסדא לרב הונא:											◊	עב:
ואמאי? רודף הוא												◊	עב:
שאני התם, דמשמאי קא רדפי לה.												◊	עב:
נימא מסייע ליה:												◊	עב:
רודף שהיה רודף אחר חבריו להורגו, אומר לו: ראה שישאל הוא, ובן ברית הוא, והתורה אמרה (בראשית ט') שפך דם האדם באדם דמו ישפך, אמרה תורה: הצל דמו של זה בדמו של זה.	[תניא]											◊	עב:
ההיא רבי יוסי ברבי יהודה היא.												◊	עב:
חבר אין צריך התראה, לפי שלא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד.	דתניא, רבי יוסי ברבי יהודה:											◊	עב:
רודף שהיה רודף אחר חבריו להורגו, אמר לו: ראה שישאל הוא, ובן ברית הוא, והתורה אמרה: שפך דם האדם באדם דמו ישפך. אם אמר: יודע אני שהוא כן - פטור, על מנת כן אני עושה - חייב.	תא שמע:											◊	עב:
לא צריכא - דקאי בתרי עברי דנהרא, דלא מצי אצוליה, מאי איכא - דבעי איתויי לבי דינא, בי דינא - בעי התראה.												◊	עב:
איבעית אימא: אמר לך רב הונא, אנא דאמרי כתנא דמחתרת, דאמר: מחתרתו זו היא התראתו.												◊	עב:
ואלו הן שמצילין אותן בנפשן: הרודף אחר חבריו להרגו, ואחר הזכר, ואחר הנערה המאורסה. אבל הרודף אחר בהמה, והמחלל - את השבת, ועובד עבודה זרה אין מצילין אותן בנפשן.												◊	עב:
מניין הרודף אחר חבריו להרגו שניתן להצילו בנפשו - תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תעמד על דם רעך.	תנו רבנן:											◊	עב:
והא להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה לכדתניא:												◊	עב:
מניין לרואה את חבריו שהוא טובע בנהר, או חיה גוררתו, או לסטין באין עליו, שהוא חייב להצילו - תלמוד לומר לא תעמד על דם רעך.	[תניא]											◊	עב:
אין הכי נמי.												◊	עב:
ואלא ניתן להצילו בנפשו מנלן?												◊	עב:
אתיא בקל וחומר מנערה המאורסה, מה נערה המאורסה, שלא בא אלא לפוגמה - אמרה תורה ניתן להצילה בנפשו, רודף אחר חבריו להרגו - על אחת כמה וכמה.												◊	עב:
וכי עונשין מן הדין?												◊	עב:
הקישא הוא, (דברים כ"ב) כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש, וכי מה למדנו מרוצח? מעתה, הרי זה בא ללמד ונמצא למד, מקיש רוצח לנערה המאורסה: מה נערה המאורסה ניתן להצילה בנפשו - אף רוצח ניתן להצילו בנפשו.	דבי רבי תנא:											◊	עב:
ונערה מאורסה גופה מנלן												◊	עב:
כדתנא דבי רבי ישמעאל												◊	עב:
(דברים כ"ב) ואין מושיע לה, הא יש מושיע לה - בכל דבר שיכול להושיע.	דתנא דבי רבי ישמעאל:											◊	עב:
מנין לרואה את חברו שהוא טובע בנהר או חיה גוררתו או לסטין באין עליו שהוא חייב להצילו תלמוד לומר לא תעמד על דם רעך.	גופא:											◊	עב:
והא מהכא נפקא? מהתם נפקא: אבדת גופו מניין - תלמוד לומר והשבתו לן												◊	עב:
אי מהתם הוה אמנא: הני מילי - בנפשיה, אבל מיטרח ומיגר אגורי - אימא לא, קא משמע לן.												◊	עב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
אחד הרודף אחר חבירו להרגו, ואחר הזכר, ואחר נערה המאורסה, ואחר חייבי מיתות בית דין, ואחר חייבי כריתות - מצילין אותן בנפשו. אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט - אין מצילין אותן בנפשו.	תנו רבנן: [רבנן]										◆	■	◇	עג.
נעבדה בה עבירה - אין מצילין אותה בנפשו.												■	◇	עג.
יש לה מושיע - אין מצילין אותה בנפשו.												■	◇	עג.
אף האומרת הניחו לו שלא יהרגנה.	רבי יהודה:										◆	■	◇	עג.
מנא הני מילי?												^		עג.
אמר קרא (דברים כ"ב) ולנערה לא תעשה דבר אין לנערה חטא מות, נער - זה זכור, נערה - זו נערה המאורסה, חטא - אלו חייבי כריתות, מות - אלו חייבי מיתות בית דין.												!	◇	עג.
כל הני למה לי?												♣		עג.
צריכי												!	◇	עג.
דאי כתב רחמנא נער - משום דלאו אורחיה, אבל נערה דאורחה - אימא לא.												!		עג.
ואי כתב רחמנא נערה - משום דקא פגים לה, אבל נער דלא קא פגים ליה - אימא לא.												!		עג.
ואי כתב רחמנא הני - משום - דהאי לאו אורחיה הוא, והא - קא פגים לה, אבל שאר עריות, דאורחיהו ולא נפיש פיגמיהו - אימא לא, כתב רחמנא חטא.												!		עג.
ואי כתב רחמנא חטא הוה אמינא: אפילו חייבי לאוין, כתב רחמנא מות.												!		עג:
ואי כתב רחמנא מות הוה אמינא חייבי מיתות בית דין - אין, חייבי כריתות - לא, כתב רחמנא חטא.												!		עג:
ולכתוב רחמנא חטא מות ולא בעי נער ונערה.												♣	◇	עג:
אין הכי נמי, ואלא נער נערה, חד - למעוטי עובד עבודה זרה, וחד - למעוטי בהמה ושבת.												!	◇	עג:
עובד עבודה זרה ניתן להצילו בנפשו	ולרבי שמעון בן יוחי דאמר:	♣											◇	עג:
למה לי?		♣												עג:
חד - למעוטי בהמה, וחד - למעוטי שבת. סלקא דעתך אמינא: יתני שבת מחילול חילול מעבודה זרה.												!	◇	עג:
מחלל את השבת ניתן להצילו בנפשו, דאתיא שבת מחילול חילול מעבודה זרה	ולרבי אלעזר ברבי שמעון דאמר:	♣											◇	עג:
מאי איכא למימר?		♣												עג:
חד מיעוט - למעוטי בהמה, ואידך - אידי דכתב רחמנא נער, כתב נמי נערה.												!	◇	עג:
אף האומרת הניחו לו שלא יהרגנה.	רבי יהודה:											■	◇	עג:
במאי קמיפלגי?												♣		עג:
במקפדת על פיגמה, ומניחתו שלא יהרגנה.	רבא:											!	◇	עג:
אפיגמה קפיד רחמנא, והרי מקפדת על פיגמה.	רבנן סברי:											■	◇	עג:
ורבי יהודה												♣	!	עג:
האי - דקאמר רחמנא קטליה - משום דמסרה נפשה לקטלא, הא - לא מסרה נפשה לקטלא.	[רבי יהודה]											■	!	עג:
אלמנה לכהן גדול נמי, קא פגים לה	רב פפא לאביי:											♣	◇	עג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ענ:
אפיגמה רבה - קפיד רחמנא, אפיגמה זוטא - לא קפיד רחמנא.	אמר ליה: [אביי]											!	ענ:
חטא אלו חייבי כריתות.													ענ:
ואלו נערות שיש להן קנס: הבא על אחותן	ורמינהו:											?	ענ:
משעת העראה דפגמה - איפטר לה מקטלא, ממונא לא משלם עד גמר ביאה.	אמרוה רבנן קמיה דרב חסדא:											!	ענ:
הניחא למאן דאמר העראה זו נשיקה, אלא למאן דאמר העראה זו הכנסת עטרה - מאי איכא למימר?												?	ענ:
כגון שבא עליה שלא כדרכה, וחזר ובא עליה כדרכה.	אלא אמר רב חסדא:											!	ענ:
במניחתו שלא יהרגנה, ורבי יהודה היא.	רבא:											!	ענ:
במפותה, ודברי הכל.	רב פפא:											!	ענ:
ביכול להציל באחד מאבריו, ורבי יונתן בן שאול היא.	אביי:											!	ענ:
רודף שהיה רודף אחר חבריו להורגו, ויכול להצילו באחד מאבריו ולא הציל - נהרג עליו.	דתניא, רבי יונתן בן שאול:											!	ענ:
מאי טעמא דרבי יונתן בן שאול?												^	ענ:
דכתיב (שמות כ"א) וכי ינצו אנשים וגו'												!	ענ:
במצות שבמיתה הכתוב מדבר, דכתיב, (שמות כ"א) ואם אסון יהיה ונתתה נפש תחת נפש	ואמר רבי אלעזר:											!	ענ:
ואפילו הכי אמר רחמנא ולא יהיה אסון ענוש יענש, אי אמרת בשלמא יכול להציל באחד מאבריו לא ניתן להצילו בנפשו - היינו דמשכחת לה דיענש, כגון שיכול להציל באחד מאבריו. אלא אי אמרת יכול להציל באחד מאבריו נמי ניתן להצילו בנפשו - היכי משכחת לה דיענש?												!	ענ:
דילמא שאני הכא, דמיתה לזה ותשלומין לזה.												?	ענ:
לא שנא												!	ענ:
רודף שהיה רודף אחר חבריו, ושיכר את הכלים, בין של נרדף ובין של כל אדם - פטור. מאי טעמא - מתחייב בנפשו הוא. ונרדף ששיכר את הכלים, של רודף - פטור, של כל אדם - חייב. של רודף פטור - שלא יהא ממונו חביב עליו מגופו, של כל אדם חייב - שמציל עצמו בממונו חבריו. ורודף שהיה רודף אחר רודף להצילו, ושיכר את הכלים בין של רודף בין של נרדף, בין של כל אדם - פטור. ולא מן הדין, שאם אי אתה אומר כן - נמצא אין לך כל אדם שמציל את חבריו מיד הרודף.	דאמר רבא:											!	ענ:
אבל הרודף אחר בהמה.													ענ:
העובד עבודה זרה ניתן להצילו בנפשו מקל וחומר: ומה פגם הדיוט ניתן להצילו בנפשו, פגם גבוה לא כל שכן?	תניא, רבי שמעון בן יוחי:												ענ:
וכי עונשין מן הדין?												?	ענ:
עונשין מן הדין.	קא סבר: [רבי שמעון בן יוחאי]											!	ענ:
המחלל את השבת ניתן להצילו בנפשו.	תניא, רבי אלעזר ברבי שמעון:												ענ:
סבר לה כאבוה דאמר עונשין מן הדין, ואתיא שבת בחילול חילול מעבודה זרה.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]												ענ:
נימנו וגמרו בעלית בית נתזה בלוד: כל עבירות שבתורה אם אומרין לאדם עבור ואל תהרג - יעבור ואל יהרג, חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחצק:												ענ:
ועבודה זרה לא?												?	ענ:
מנין שאם אמרו לו לאדם עבוד עבודה זרה ואל תהרג מנין שיעבוד ואל יהרג - תלמוד לומר (ויקרא כ"ב) וחי בהם - ולא שימות בהם. יכול אפילו בפרהסיא - תלמוד לומר (ויקרא כ) ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי.	והא תניא, אמר רבי ישמעאל:											?	ענ:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אינהו דאמור כרבי אליעזר.												!	עד.		
(דברים ו') ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, אם נאמר בכל נפשך למה נאמר בכל מאדך, ואם נאמר בכל מאדך למה נאמר בכל נפשך, - אם יש לך אדם שגופו חביב עליו מממונו - לכך נאמר בכל נפשך, ואם יש לך אדם שממונו חביב עליו מגופו - לכך נאמר בכל מאדך.	דתניא, רבי אליעזר:											!	◇	עד.	
גילוי עריות ושפיכות דמים - כדרכי.												■	◇	עד.	
(דברים כ"ב) כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה, וכי מה למדנו מרוצח? מעתה, הרי זה בא ללמד ונמצא למד: מקיש רוצח לנערה המאורסה, מה נערה המאורסה - ניתן להצילו בנפשו, אף רוצח - ניתן להצילו בנפשו. ומקיש נערה המאורסה לרוצח, מה רוצח - יהרג ואל יעבור, אף נערה המאורסה - תהרג ואל תעבור	דתניא, רבי:											■	■	◇	עד.
רוצח גופיה מנא לן?												⚡	◇	עד.	
סברא הוא.												!	◇	עד.	
דההוא דאתא לקמיה דרבה, ואמר ליה: אמר לי מרי דוראי זיל קטליה לפלניא, ואי לא - קטלינא לך.												!	○	עד.	
לקטלוך ולא תיקטול. מי יימר דדמא דידך סומק טפי דילמא דמא דהוא גברא סומק טפי.	אמר ליה: [רבה]											!	■	עד.	
לא שנו אלא שלא בשעת השמד, אבל בשעת השמד - אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:												■	◇	עד.
אפילו שלא בשעת השמד, לא אמרו אלא בצינעא, אבל בפרהסיא - אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:												■	◇	עד.
מאי מצוה קלה?												^		עד.	
אפילו לשנויי ערקתא דמסאנא.	רבא בר יצחק אמר רב:											!	◇	עד.	
וכמה פרהסיא?												^		עד.	
אין פרהסיא פחותה מעשרה בני אדם.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:											!	◇	עד.	
פשיטא, ישראלים בעינן, דכתיב (ויקרא כ"ב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.												■		עד.	
תשעה ישראל ונכרי אחד מהו?	בעי רבי ירמיה:											^	◇	עד.	
אתיא תוך תוך, כתיב הכא ונקדשתי בתוך בני ישראל וכתוב התם (במדבר ט"ז) הבדלו מתוך העדה הזאת מה להלן עשרה וכולהו ישראל - אף כאן עשרה וכולהו ישראל.	תא שמע, דתני רב ינאי אחוה דרבי חייה בר אבא:											!	■	◇	עד.
והא אסתר פרהסיא הוא?												⚡		עד.	
אסתר קרקע עולם היתה.	אביי:											!	◇	עד.	
הנאת עצמן שאני. דאי לא תימא הכי - הני קוואקי ודימוניקי היכי יהבינן להו? אלא הנאת עצמן שאני. הכא נמי: הנאת עצמן שאני.	רבא:											!	◇	עד.	
ואודא רבא לטעמיה												■		עד.	
נכרי דאמר ליה להאי ישראל קטול אספסתא בשבתא ושדי לחיותא, ואי לא קטילנא לך - ליקטיל ולא ליקטליה. שדי לנהרא - ליקטליה ולא ליקטול. מאי טעמא - לעבורי מילתא קאי בעי.	דאמר רבא:											■	■	עד.	
בן נח מצווה על קדושת השם או אין מצווה על קדושת השם?	בעו מיניה מרבי אמי:											^	◇	עד.	
שבע מצות נצטוו בני נח. ואם איתא - תמני הויין	אביי, תא שמע:											⚡	■	עד.	
אינהו וכל אבוזרייהו.	אמר ליה רבא:											!		עד.	
מאי הוי עלה?												^		עד.	
כתיב (מלכים ב' ה') לדבר הזה יסלח ה' לעבדך בבוא אדני בית רמון להשתחות שמה והוא נשען על ידי והשתחותי, וכתיב (מלכים ב' ה') ויאמר לו לך לשלום ואם איתא - לא לימא ליה	רב אדא בר אהבה, אמרי בי רב:											!	◇	עד.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof
מקרא-key:	

סנהדרין-בן סורר ומורה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
הא - בצנעה, הא - בפרהסיא.												⚡	◇	עה.	
מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשה אחת, והעלה לבו טינא. ובאו ושאלו לרופאים, ואמרו: אין לו תקנה עד שתבעל.	רב יהודה אמר רב:												○	◇	עה.
ימות, ואל תבעל לו.	אמרו חכמים:												■		עה.
תעמוד לפניו ערומה?													^		עה.
ימות ואל תעמוד לפניו ערומה.													!		עה.
תספר עמו מאחורי הגדר?													^		עה.
ימות ולא תספר עמו מאחורי הגדר.													!		עה.
פליגי בה רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני.													■		עה.
אשת איש היתה	חד: [רבי יעקב בר אידי / רבי שמואל בר נחמני]												◇	■	עה.
פנויה היתה.	וחד: [רבי יעקב בר אידי / רבי שמואל בר נחמני]												◇	■	עה.
בשלמא למאן דאמר אשת איש היתה - שפיר. אלא למאן דאמר פנויה היתה מאי כולי האי?													⚡	◇	עה.
משום פגם משפחה.	רב פפא:												!	◇	עה.
כדי שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות.	רב אחא בריה דרב איקא												!	◇	עה.
ולינסבה מינסב													⚡	◇	עה.
לא מיתבה דעתיה, כדרבי יצחק													!	◇	עה.
מיום שחרב בית המקדש ניטלה טעם ביאה וניתנה לעוברי עבירה, שנאמר (משלי ט') מים גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם.	דאמר רבי יצחק:												■	!	עה.
הדרן עלך בן סורר ומורה													◇		